

به همتایان خودم توصیه می‌کنم از اختیاری که مردم برای تعامل محتاطانه به من داده‌اند استفاده کنند

حجت الاسلام والمسلمین دکتر حسن روحانی، رئیس‌جمهور، طی یادداشتی در روزنامه آمریکایی واشنگتن‌پست...

یادداشت روحانی در واشنگتن پست :

به همتایان خودم توصیه می‌کنم از اختیاری که مردم برای تعامل محتاطانه به من داده‌اند استفاده کنند
حجت الاسلام والمسلمین دکتر حسن روحانی، رئیس‌جمهور، طی یادداشتی در روزنامه آمریکایی واشنگتن‌پست با عنوان «#171 چرا ایران به دنبال تعامل سازنده است» نوشت: دوران دشمنی خونین گذشته است. به گزارش خبرگزاری مهر، رئیس‌جمهوری اسلامی ایران یادداشتی در روزنامه آمریکایی واشنگتن پست کشورهای دنیا را به همکاری سازنده، دعوت کرد.

متن کامل این یادداشت به شرح ذیل است:

سه ماه قبل خط مشی من تحت عنوان «#171 تدبیر و امید» با استقبال گسترده‌ای از جانب مردم مواجه شد. ایرانی‌ها روش من در امور داخلی و بین‌المللی را انتخاب کردند، چراکه بر این عقیده بودند که مدت‌هاست از این رویکردها فاصله گرفته‌ایم. من به اجرای تعهداتم به مردم از جمله وعده‌ام برای تعامل سازنده با جهان، پایبندم.

جهان تغییر کرده است. سیاست بین‌الملل دیگر یک معادله یک مجهولی نیست، بلکه به حوزه‌ای چند بعدی تبدیل شده که در آن ممکن است همکاری و رقابت به صورت همزمان شکل بگیرد. دیگر دوره دشمنان خونی گذشته است. از رهبران جهان انتظار می‌رود که تهدیدها را به فرصت تبدیل کنند.

جامعه بین‌الملل در این جهان جدید با چالش‌های متعددی از جمله تروریسم، افراطی‌گری، مداخله نظامی خارجی، قاچاق مواد مخدر، جرایم سایبری و تهاجم فرهنگی، مواجه است، که همه این‌ها استفاده از قدرت سخت و قوای نظامی را تشدید کرده است.

ما برای حل موضوعات پیشرو، باید به پیچیدگی‌های آن‌ها توجه داشته باشیم. به تعریف من از تعامل سازنده بازگردید. در جهانی که سیاست‌های جهانی دیگر معادله‌ای تک‌بعدی نیست، پیشبرد سیاست‌ها در جهت منافع یک طرف بدون در نظر گرفتن منافع دیگران، غیرقابل تصور است. راهبرد سازنده در دیپلماسی به معنی نادیده گرفتن حقوق دیگری نیست. بلکه بدان معنی است که بر مبنای احترام متقابل و موقعیت برابر با طرف دیگر وارد تعامل شوید تا بتوانید نگرانی‌های مشترک را پاسخ بگوئید و به اهداف مشترک دست یابید. به بیان دیگر، دستیابی به نتایج برد-برد تنها هدفی مطلوب نیست، بلکه هدفی دست‌یافتنی نیز است. تفکرات تک‌بعدی و جنگ سردی به زیان دیدن همه طرف‌ها منجر خواهد شد.

متأسفانه یکجانبه‌گرایی معمولاً بر راهبرد سازنده سایه می‌افکند. امنیت به بهای به خطر افتادن امنیت دیگر و به بهایی گزاف، دنبال می‌شود. بیش از یک دهه از یازده سپتامبر گذشته، دو جنگ پس از آن آغاز شده و القاعده و دیگر گروه‌های تندرو به ویرانگری‌های خود ادامه می‌دهند. سوریه، ننگین تمدن بشری، امروز شاهد خشونت‌های دردناکی از جمله استفاده از تسلیحات شیمیایی است، که ما آن را قویاً محکوم می‌کنیم. در عراق، ۱۰ سال بعد از تهاجمی که به رهبری آمریکا انجام شد، هنوز هم ده‌ها نفر در خشونت‌های روزمره جان خود را از دست می‌دهند. افغانستان هم با خونریزی‌هایی مشابه و البته مختص به خود مواجه است.

رویکردهای یکجانبه‌گرایانه که استفاده از قوای نظامی را می‌ستاید و خشونت را با خود به همراه می‌آورد، آشکارا از یافتن راه حلی برای مسائلی که همه ما با آن روبرو هستیم، از جمله تندروی و تروریسم، ناتوان است. از آن جهت این مشکلات را همه‌گیر می‌دانم که معتقدم هیچ‌کس از خشونت ناشی از افراط‌گری مصون نیست، حتی اگر هزاران مایل با آن فاصله داشته باشد. آمریکایی‌ها ۱۲ سال قبل با این واقعیت روبرو شدند.

من در راهبرد خود در سیاست خارجی به دنبال آن خواهم بود که این موضوعات را از طریق پرداختن به دلیل ریشه‌ای بروز آن‌ها، حل کنم. ما باید در کنار هم برای پایان دادن به رقابت‌های ناسالم و مداخلاتی که به تشدید خشونت منجر شده و ما را از هم دور می‌کند، تلاش کنیم. علاوه بر این، ما باید به موضوع هویت نیز به عنوان عاملی کلیدی برای بروز تنش داخل و فرای خاورمیانه، توجه داشته باشیم.

تمام درگیری‌هایی که در سوریه، عراق و افغانستان در جریان است، در اصل بر سر هویت این کشورها و نقش آن‌ها در منطقه و جهان

است. گستره مرکزیت هویت به برنامه هسته‌ای ما نیز می‌رسد. برای ما، تسلط یافتن بر چرخه سوخت اتمی و تولید توان هسته‌ای به همان اندازه که از دید تنوع‌بخشی به منابع انرژی حائز اهمیت است، از دید ملت ایران، به عنوان تلاشی برای کسب شان، احترام و دستیابی به جایگاه واقعی در جهان نیز از اهمیت برخوردار است. بدون درک نقش هویت، بسیاری از موضوعاتی که با آن‌ها روبرو هستیم، لاینحل باقی می‌ماند.

اولا، ما باید برای تلاش سازنده در جهت برقراری گفت‌وگوهای ملی چه در سوریه چه در بحرین، دست به دست هم دهیم. ما باید فضایی به وجود آوریم که در آن مردم منطقه بتوانند خود در مورد سرنوشتشان تصمیم‌گیری کنند. به عنوان بخشی از این طرح، من آمادگی دولتم برای تسهیل برگزاری مذاکرات بین دولت سوریه و مخالفان را اعلام می‌کنم.

دوما، ما باید برای بی‌عدالتی‌ها و رقابت‌های گسترده‌ای که به تشدید خشونت و تنش منجر می‌شود، چاره‌جویی کنیم. یک بعد کلیدی از تعهد من برای کنش‌های متقابل سازنده، تلاش در جهت تعامل با همسایگان و دیگر ملت‌ها در جهت دستیابی به راهکاری برد-برد است.

ما و شرکای بین‌المللی‌مان وقت زیادی را صرف بحث در مورد چیزهایی کرده‌ایم که نمی‌خواهیم، نه چیزهایی که می‌خواهیم. این تنها مختص به روابط خارجی ایران نیست. در شرایطی که سیاست خارجی تابعی مستقیم از سیاست‌های داخلی است، پرداختن به چیزهایی که نمی‌خواهیم، ساده‌ترین راهی است که برای حل موضوعات دشوار پیش‌روی بسیاری از رهبران دنیا است. بیان آنچه که یک نفر می‌خواهد، به شجاعت بیشتری نیاز دارد.

بعد از ده سال پا پس و پیش گذاشتن، اکنون آنچه که همه طرف‌ها در رابطه با برنامه هسته‌ای ما نمی‌خواهند، مشخص شده است. وجود محرکی مشابه در راهبردهای اتخاذشده در قبال سوریه نیز مشهود است.

این راهبرد ممکن است برای جلوگیری از تبدیل مناقشات سرد به مناقشات گرم و نظامی، پاسخگو باشد. اما برای خروج از بن‌بست در زمینه مسائلی چون سوریه، برنامه هسته‌ای کشور و بحث ارتباط با ایالات متحده، باید از این رویکرد فراتر برویم. به جای آنکه بر چگونگی جلوگیری از بدتر شدن اوضاع تمرکز کنیم، باید در مورد اینکه چطور می‌شود اوضاع را بهتر کرد، فکر و گفت‌وگو کرد. در این راستا، ما باید به صورتی شفاف، دقیق و صادقانه آنچه را که می‌خواهیم مشخص کنیم و اراده سیاسی را نیز برای عملی شدن آن، به خدمت بگیریم. این ماهیت اصلی راهبرد من برای تعامل سازنده است.

در حالی که برای حضور در افتتاحیه مجمع عمومی سازمان ملل عازم نیویورک می‌شوم، به هم‌تایان خودم توصیه می‌کنم از فرصتی که انتخابات اخیر ایران فراهم کرده، استفاده کنند. به آن‌ها توصیه می‌کنم از اختیاری که مردم برای تعامل محتاطانه به من داده‌اند، استفاده کنند و به تلاش‌های دولت من برای به جریان انداختن گفت‌وگای سازنده، صادقانه پاسخ دهند. بیش از همه، به آن‌ها توصیه می‌کنم دیدی فراتر از نگرانی‌ها داشته باشند و آنقدر جرات داشته باشند که نه به خاطر منافع ملی‌شان، بلکه دستکم به خاطر میراثی که از آن‌ها به جای می‌ماند به خاطر فرزندانمان و به خاطر نسل‌های آینده، بگویند چه چیز می‌خواهند.